

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **J. K.**, bytem, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2014, č. j. KUJI 26158/2014, sp. zn. OOSČ 618/2013 OOSC/212/AS/2,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, Oddělení ostatních správních činností ze dne 16. 4. 2014, č. j. KUJI 26158/2014, sp. zn. OOSČ 618/2013 OOSC/212/AS/2, kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 10. 7. 2013, č. j. MMJ/OD/12049/2013-11; JID: 89443/2013/MMJ. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 2. 5. 2013 v 09:40 hod. jako řidič osobního motorového vozidla, překročil na silnici č. II/602, ve směru jízdy Jihlava – Pelhřimov, nejvyšší dovolenou rychlost v obci Hubenov, část obce Nový Hubenov (50 km/hod), o 54 km/hod. Silničním radarovým rychloměrem zn. RAMER10 C mu byla hlídkou OSD Policie ČR Jihlava naměřena rychlost 108 km/hod. Po odečtu možné odchylky měřícího zařízení byla stanovena jako nejnižší možná naměřená rychlost vozidla rychlost 104 km/hod.

Žalobci byla podle ust. § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) uložena pokuta v částce 7.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích s odkazem na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč.

Žalobce má za to, že správní orgán prvního stupně upřel žalobci právo na projednání věci v jeho přítomnosti a právo na vyjádření se ke všem prováděným důkazům, jestliže neuznal omluvu zmocněnce žalobce Ing. M. J. ze dne 10. 7. 2013 z účasti na ústním jednání nařízeném na den 10. 7. 2013 ve 13:00 hod. Namítá, že zmocněnec žalobce neodmítl účast na projednání přestupku a na ústní jednání se nedostavil z důležitého důvodu, tj. z důvodu akutní návštěvy lékaře, omluva byla zaslána včas a byla řádná. Žalobce poukazuje na zavedenou soudní praxi a praxi správních orgánů, dle níž postačí, je-li omluva doručena včas a jsou v ní uvedeny důvody pro odročení jednání; důvodnost omluvy se zkoumá až následně po doručení, příp. nedoručení listiny prokazující důvodnost omluvy. Uvádí, že e-mailovým podáním ze dne 12. 7. 2013 zmocněnec žalobce doložil správnímu orgánu, že byl v době od 6:30 do 11:30 na cestě k lékaři a na návštěvě u lékaře, a to u své praktické lékařky MUDr. Schallerové v Praze 9 z důvodu potřeby akutní lékařské péče. Zmocněnec žalobce není právník a považoval potvrzení o návštěvě lékaře za dostatečný důkaz o omluvě z jednání. Žalobce má za to, že jestliže správní orgán nepovažoval omluvu zmocněnce za dostatečnou, měl jej přiměřeně poučit podle ust. § 4 odst. 2 správního řádu, dále bylo povinností správního orgánu podle ust. § 37 odst. 3 správního řádu zmocněnci pomoci odstranit nedostatky podání a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. Správní orgán podle názoru žalobce mohl a měl povinnost si opatřit důkaz z vlastní iniciativy k prokázání důvodnosti návštěvy lékaře, a to písemným dotazem u ošetřujícího lékaře s tím, že by si předtím vyžádal k tomuto úkonu souhlas zmocněnce žalobce. Žalobce by považoval konání ústního jednání o přestupku i přes omluvu za správné pouze tehdy, pokud by se zmocněnec neúčastnil ústního jednání s odkazem na návštěvu lékaře opakovaně. Neumožněním ústního projednání přestupku bylo porušeno právo žalobce vyjádřit se k prováděným důkazům, a bylo mu upřeno poučení podle ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a o dalších právech.

Další vadu řízení žalobce spatřuje v tom, že z popisu skutku se nepodává, na kterém konkrétním místě se měl žalobce dopustit nedovoleného jednání. Zjištění správního orgánu, že k nedovolené rychlosti mělo dojít v obci Hubenov, část obce Nový Hubenov, žalobce nepovažuje za dostatečné. Popis skutku v obvinění musí být určitý, například uvedením, před kterým objektem u silnice mělo dojít k protiprávnímu jednání, případně uvedením kilometru silnice č. II/602 nebo souřadnicemi GPS. Žalobce v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56.

Podle názoru žalobce si měl správní orgán opatřit návod k obsluze radarového rychloměru Ramer 7 CCD jako listinný důkaz a při dokazování zvážit, zda dokazování proběhlo v souladu s návodem k obsluze.

Další vadou řízení podle žalobce je, že součástí spisové dokumentace není protokol o proškolení osoby, která obsluhovala měřicí zařízení. Pokud příslušník Policie nebyl proškolen k manipulaci s měřicím zařízením a přesto s ním manipuloval, porušil povinnost dle ust. § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, a takto získaný důkazní prostředek nelze provést jako důkaz.

Žalobce zpochybňuje řádně zjištěný skutkový stav. Neztotožnil se se závěrem, že fotografii z měřicího zařízení lze považovat za privilegovaný důkaz, jelikož úhel odklonu radarového svazku od osy měřeného vozidla je zjevně jiný než dle návodu k obsluze přípustných 22°. Na důkaz svých tvrzení žalobce k žalobě přikládá odborný posudek. Z posudku podle žalobce vyplývá, že bylo měřeno vozidlo žalobce, ale že měřicí zařízení v době měření nepracovalo správně, neboť jeho GPS modul vrátil chybné údaje, a že obsluha měřicího zařízení postupovala v rozporu s návodem k obsluze. Změřená rychlost tedy neodpovídala reálné rychlosti pohybu měřeného vozidla.

Z uvedených důvodů žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a setrval na svém posouzení věci. Co se týče omluvy zmocněnce z nařízeného jednání, žalovaný uvedl, že předložená propustka k lékaři nebyla způsobila prokázat, že zmocněnec žalobce měl natolik zhoršený zdravotní stav, že mu tento zcela zabránil v účasti na ústním jednání. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2007, č. j. 6 As 34/2006-60. Námitku, že žalobci bylo upřeno právo na projednání věci v jeho přítomnosti a v právo na vyjádření se k prováděným důkazům, proto žalovaný neshledal důvodnou. Žalobce podle názoru žalovaného v celém řízení ani v žalobě neprokázal, že u zmocněnce žalobce dne 10. 7. 2013 v 13:00 hod. existoval důležitý důvod, který by mu bránil v řádné účasti na ústním jednání. Neobstojí ani účelová argumentace, že zmocněnec žalobce není právník. S poukazem na rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 As 6/2013-26 žalovaný nesouhlasí ani s názorem, že správní orgán byl povinen zmocněnci žalobce pomoci odstranit nedostatky podání. K námitce, že zmocněnci žalobce bylo odepřeno poučení obviněného z přestupku a o dalších právech, žalovaný konstatuje, že jelikož byly splněny všechny podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti žalobce dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, žalobce se sám zbavil možnosti být řádně poučen.

K námitce nedostatečné konkretizace místa spáchání přestupku žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém konstatoval, že místo spáchání přestupku je dostatečně specifikováno označením pozemní komunikace a obce, přičemž konkrétní místo měření rychlosti vyplývá z fotodokumentace, která je součástí záznamu o přestupku. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2013, č. j. 4 As 28/2010-56. Skutek přestupku ve výroku rozhodnutí je podle žalovaného specifikován zcela konkrétně, jednoznačně a nezaměnitelně.

Námitka, že si měl správní orgán opatřit návod k obsluze radarového rychloměru Ramer 7 CCD, je podle žalovaného nepřijatelná, jelikož je průkazné, že měření rychlosti vozidla žalobce bylo provedeno silničním radarovým rychloměrem Ramer 10 C.

K námitce, že součástí spisu není protokol o proškolení osoby, žalovaný s poukazem na rozsudek NSS ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54 konstatuje, že provedení takového listinného důkazu by bylo zcela nadbytečné, jelikož do hlídky policie, která měří rychlost jízdy vozidel, jsou výlučně veleni jen ti příslušníci, kteří jsou k obsluze daného silničního rychloměru proškoleni.

K předloženému posudku žalovaný uvedl, že nejsou průkazné odborné technické znalosti zpracovatele tohoto typu odborného posudku, a proto tento posudek nelze vyhodnotit jako relevantní a věrohodný podklad pro přezkoumávání žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná, a navrhuje, aby byla zamítnuta.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce především setrval na své žalobní argumentaci. Ve věci omluvy z nařízeného ústního jednání žalobce považuje za podstatné, že správní orgán nevyčkal, jakým způsobem zmocněnec žalobce důležitý důvod nepřítomnosti doloží, a jednání provedl a ihned rozhodl, což dokazuje, že správní orgán neměl v úmyslu zvažovat, zda tu byl důležitý důvod omluvy. Žalobce souhlasí s tím, že propustka k lékaři nedokazuje závažnost ohrožení nebo poškození zdraví, uvádí však, že zmocněnec žalobce má zájem na ochraně svých osobních a citlivých údajů, zejména o svém zdravotním stavu. Žalobce zdůrazňuje, že nezná jediný případ, že by soud nerespektoval v řízení první telefonickou nebo e-mailovou omluvu účastníka řízení nebo advokáta z důvodů zdravotních a rovnou ve věci provedl jednání a rozhodl, aniž by vyčkal, zda omluva bude doložena jako důležitá a důvodná. K místu spáchání přestupku žalobce setrvává na svém názoru, že z popisu místa ve výroku rozhodnutí není jasné, zda k přestupku došlo před domem nebo před autobusovou zastávkou nebo jinde, či zda rychlost byla měřena v úrovni či těsném okolí značky označující začátek/konec obce. Žalobce namítá, že nedostatečným určením místa údajného protiprávního jednání mu byla znemožněna účinná obhajoba. K otázce určení místa přestupku žalobce odkazuje na usnesení NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 36/2006-73. Podle žalobce platí, že odsuzující rozhodnutí o přestupku musí vyhovovat kritériím rozsudku v trestní věci. Žalobce má za to, že jestliže úlohou a povinností soudu je přezkoumávat zákonnost napadeného rozhodnutí, tak tato povinnost v sobě zahrnuje i povinnost přezkoumat, zda měření rychlosti učinil policista, který byl s obsluhou měřicího zařízení řádně seznámen. Pokud žalovaný uvádí, že předložený odborný posudek byl vypracován osobami, jejichž odborné technické znalosti k podání posudku nejsou průkazné, žalobce konstatuje, že odborný posudek je listinným důkazem, přičemž v České republice není soudní znalec specializující se na měření rychlosti silničními rychloměry. Odborný posudek je podle žalobce plně přesvědčivý svými zjištěními a argumentací. Žalobce má za to, že odborný posuzovatel nemá povinnost se nikde registrovat. Pokud žalovaný napadá odbornou způsobilost posuzovatele k vyjádření se k provedenému měření, žalobce namítá, že ani pracovnice žalovaného (Ing. Bc. A. S.) ani úředník správního orgánu prvního stupně (E. J.) nejsou odborně způsobilí k tomu, aby dovodili závěr, že měření bylo provedeno správně v souladu s návodem k obsluze. S odkazem na německé články žalobce konstatuje, že radarová měřicí zařízení rychlosti jsou ve srovnání s jinými měřicími zařízeními náchylnější k chybám a postupně se vyřazují, a že je podstatné dodržovat úhel měření.

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází mimo jiné oznámení přestupku Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Odboru služby dopravní policie, Oddělení silničního dohledu Jihlava ze dne 2. 5. 2013, oznámení přestupku sepsané na místě přestupku ze dne 2. 5. 2013, úřední záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Odboru služby dopravní policie, Oddělení silničního dohledu Jihlava ze dne 2. 5. 2013 sepsaný pprap.. J. Š., záznam o přestupku pořízený silničním radarovým rychloměrem RAMER10 C, ověřovací list č. 34/13 silničního radarového rychloměru RAMER10 C, výr. č. 12/0023 a výpis z evidenční karty řidiče žalobce.

Dne 14. 6. 2013 bylo žalobci odesláno oznámení o zahájení správního řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 10. 7. 2013 ve 13:00 hod.

Dne 10. 7. 2013 v 07:39 hod. byla z e-mailové adresy na e-podatelnu správního orgánu prvního stupně doručena zpráva bez ověřeného elektronického podpisu obsahující plnou moc žalobce udělenou zmocněnci Ing. M. J. a omluvu z jednání z důvodu nutné a akutní potřeby navštívit lékaře. Protože důvod omluvy nebyl doložen, provedl správní orgán prvního stupně jednání v nepřítomnosti žalobce. V průběhu ústního jednání bylo provedeno dokazování listinami, které byly součástí správního spisu, o čemž byl pořízen protokol.

Dne 13. 7. 2013 byla ze stejné e-mailové adresy na podatelnu správního orgánu prvního stupně doručena zpráva opatřená zaručeným elektronickým podpisem obsahující v příloze propustku k lékaři označenou razítkem a podpisem MUDr. Z. S. na jméno Ing. M. J., vystavenou dne 10. 7. 2013, kde je odchod vyznačen v 06:30 hod. a návrat v 11:30 hod.

Dne 16. 7. 2013 bylo vydáno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, č. j. MMJ/OD/12049/2013-11 JID: 89443/2013/MMJ, proti němuž podal žalobce prostřednictvím zmocněnce včasné odvolání. O odvolání žalobce rozhodl Krajský úřad Kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností rozhodnutím ze dne 16. 4. 2014, č. j. KUJI 26158/2014, sp. zn. OOSČ 618/2013 OOSC/212/AS/2, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Soud se předně zabýval žalobní námitkou, že přestupek byl projednán v nepřítomnosti žalobce, resp. jeho zmocněnce v rozporu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

Podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Řízení o přestupku v prvním stupni je tedy zákonem zásadně koncipováno jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného z přestupku. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66, dostupný na www.nssoud.cz, dle něhož „ústním projednáním přestupku před správním orgánem I. stupně za účasti řádně předvolaného účastníka je sledována a také garantována právní jistota spolehlivého zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny či nevin, jakož i právo na spravedlivý proces. Vzhledem ke klíčovému významu ústního jednání v přestupkovém řízení a vzhledem k závažnosti následků nedostavení se k tomuto jednání musí proto být předvolání učiněno v takové formě, která nezbuzuje pochybnosti, zda obviněný z přestupku byl řádně předvolán. Stejný klíčový význam má ovšem i řádné posuzování dalších zákonných podmínek umožňujících projednat věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku, kterými jsou odmítnutí tohoto obviněného dostavit se k projednání věci nebo nedostavení se obviněného z přestupku bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Jelikož v oblasti správního trestání platí princip presumpce nevin a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného, je potom třeba každou pochybnost v uvedených směrech vykládat ve prospěch obviněného z přestupku. Pochybnosti o tom, zda byl obviněný k ústnímu projednání přestupku řádně předvolán, tj. zda měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, k důkazům o nich, a možnost navrhnout důkazy na svou obhajobu, a o tom, zda se odmítl dostavit k projednání věci nebo zda se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, postihují ve svém důsledku i zjištěný skutkový stav věci, který se stal podkladem pro správní rozhodnutí. Obviněný má v řízení o přestupku, který je mu kladen za vinu, „základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. má právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 zákona o přestupcích, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání přestupku dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Pokud by se tedy ústní jednání konalo v nepřítomnosti obviněného z přestupku, aniž by byly splněny zákonné podmínky ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, došlo by k porušení základního práva tohoto obviněného podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.“

Na základě studia správního spisu soud zjistil, že žalobce jako obviněný z přestupku dne 20. 6. 2013 osobně převzal oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 10. 7. 2013 v 13:00 hod., tzn. byl předvolán v dostatečném předstihu před nařízeným jednáním. Předvolání k ústnímu jednání obsahovalo všechny náležitosti dle ust. § 59 správního řádu včetně poučení o tom, jaké jsou právní následky v případě, že se žalobce jako obviněný z přestupku k jednání nedostaví (bylo zde mimo jiné uvedeno, že pokud se předvolaný nemůže ze závažných důvodů v určený termín dostavit, je povinen se bezodkladně s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit, a to způsobem uvedeným v ust. § 37 odst. 4 správního řádu, a že důvody omluvy je nutno doložit, dále byl žalobce poučen o tom, že pokud se odmítne k projednávání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, může být přestupek projednán a o něm rozhodnuto v jeho nepřítomnosti dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích).

Soud tedy dospěl k závěru, že žalobce byl k ústnímu jednání nařízenému na den 10. 7. 2013 řádně předvolán, a zbývá posoudit otázku, zda byly splněny požadavky ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, tzn., zda se žalobce nedostavil k jednání bez náležité omluvy nebo bez důležitého důvodu.

Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce ani jeho zmocněnec se k ústnímu jednání dne 10. 7. 2013 nedostavili. Dne 10. 7. 2013 v 07:39 hod., tj. v den nařízeného jednání bylo správnímu orgánu prvního stupně z e-mailové adresy doručeno podání bez zaručeného elektronického podpisu, jehož obsahem byla jednak plná moc udělená žalobcem zmocněnci Ing. M. J. a jednak omluva tohoto zmocněnce z ústního jednání z důvodu „nutné a akutní potřeby návštěvy lékaře“. Jelikož zmocněncem uvedený důvod neúčasti na ústním jednání nebyl do termínu nařízeného jednání doložen, provedl správní orgán prvního stupně ústní jednání v nepřítomnosti žalobce. Dne 15. 7. 2013 bylo správnímu orgánu prvního stupně z výše uvedené e-mailové adresy doručeno podání opatřené zaručeným elektronickým podpisem, jehož obsahem byla propustka k lékaři označená razítkem MUDr. Zdenky Schallerové, vystavená na jméno zmocněnce datovaná dnem 10. 7. 2013 s vyznačeným odchodem ze zaměstnání v 06:30 hod. a návratem v 11:30 hod.

Soud se zcela ztotožnil se závěrem správních orgánů obou stupňů, že propustka ze zaměstnání k návštěvě lékaře nijak neprokazuje existenci důležitého důvodu omluvy, kterým mělo být tvrzené náhlé zhoršení zdravotního stavu zmocněnce žalobce. Vzhledem k účelu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích je třeba za důležitý považovat jen takový důvod, který skutečně brání obviněnému se zúčastnit jednání. Za takový případ se dá považovat především hospitalizace nebo jiné důvody skutečně a prokazatelně zamezující pohybu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32, dostupný na www.nssoud.cz). Soud tedy nepřisvědčil názoru žalobce, že postačí včasné doručení omluvy s uvedením jakéhokoli důvodu neúčasti na jednání.

Z předložené propustky lze toliko dovodit, že zmocněnec žalobce se dne 10. 7. 2013 v mezidobí od 6:30 do 11:30 hod. nacházel na cestě k lékaři, u lékaře a na cestě zpět do zaměstnání, nijak z něj však nevyplývá nutnost a akutnost návštěvy. Ačkoli žalobce „nezná jiný než akutní důvod návštěvy lékaře“, soud konstatuje, že zdaleka ne každou návštěvu praktického lékaře je možné považovat za nutnou a neodkladnou, může se jednat například o preventivní vyšetření, které není vázáno na konkrétní termín. Existenci náhlého zhoršení zdravotního stavu, které by bránilo zmocněnci žalobce účasti na jednání, nenasvědčuje ani skutečnost, že se zmocněnec žalobce po návratu od lékaře vrátil do zaměstnání. Názor správního orgánu je rovněž v souladu i s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 18. 4. 2007, 6 As 34/2006-60, dostupný na www.nssoud.cz, dle něhož „*Propustka k lékaři vystavená zaměstnavatelem, byť lékařem potvrzená, nevypovídá ničeho o tom, zda měl stěžovatel důležité důvody k tomu, aby se k ústnímu jednání nedostavil. Zmíněná propustka snad osvědčuje skutečnost, že někdy v době před ústním jednáním v den jeho konání stěžovatel lékaře navštívil, a že v době konání ústního jednání již u lékaře nebyl, neboť jinak by nemohl svému právnímu zástupci propustku předat. Nevypovídá však ničeho o tom, z jakého důvodu lékaře navštívil, a už vůbec ničeho nevypovídá o tom, zda případně jeho zdravotní stav vylučoval přítomnost na jednání.*“

Pokud žalobce namítá, že jeho zmocněnec není právník ani advokát a jako takový nemá bližší představu o tom, jak by měla vypadat řádná a správním orgánem akceptovatelná listina prokazující nezbytnost návštěvy u lékaře, soud je nucen konstatovat, že stejně jako žalovanému je mu z úřední činnosti známo, že zmocněnec žalobce Ing. M. J.,, zastupuje v hojném počtu i další osoby obviněné v řízení o přestupku, proto jeho argumentace vycházející z postavení laika nemůže obstát. Ze zákona o přestupcích nevyplývá žádná povinnost správního orgánu vyzývat obviněného k doplnění jím předložené omluvy o chybějící doklad, či si dokonce u lékaře z vlastní iniciativy zjišťovat důvodnost návštěvy lékaře zmocněncem žalobce. Naopak je především v zájmu obviněného, resp. jeho zmocněnce, jehož si účastník řízení zvolil, aby se o osud podané omluvy zajímal (k obdobným závěrům dospěl rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 As 6/2013-26, dostupném na www.nssoud.cz, který se sice vztahoval k omluvě právního zástupce z jiného důvodu, tyto závěry jsou však obecně aplikovatelné na jakýkoli případ omluvy z ústního jednání). Soud má za to, že správní orgán prvního stupně postupoval v dané věci v souladu s poučovací povinností i v souladu se zásadou součinnosti, když žalobce byl v předvolání k jednání dostatečným způsobem poučen o tom, že přestupek může být projednán v jeho nepřítomnosti, pokud se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, stejně jako o tom, že omluva musí být uplatněna bezodkladně, musí obsahovat důvody omluvy a tyto důvody musí být řádně doloženy. Spoléhat se za této situace na údajnou praxi, že první omluva z nařízeného jednání z důvodu návštěvy lékaře musí být vždy uznána (kterou žalobce nijak neprokázal), není možné.

Nelze přisvědčit ani tvrzení žalobce, že jednání bylo provedeno a o přestupku bylo rozhodnuto, aniž by správní orgán vyčkal, jakým způsobem bude důvod nepřítomnosti zmocněnce doložen. Jednak je ze správního spisu zřejmé, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vyhotoveno a vyhlášeno až po uplynutí lhůty k doplnění e-mailového podání ve smyslu ust. § 37 odst. 4 správního řádu (z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán zohlednil podání zmocněnce žalobce doručené dne 15. 7. 2013 obsahující mimo jiné i předmětnou propustku k lékaři), není tedy pravda, že by správní orgán nevyčkal, jakým způsobem bude důvod nepřítomnosti doložen. Především je však nutné konstatovat, že žalobce ani jeho zmocněnec relevantní doklad o existenci důležitého důvodu nepřítomnosti zmocněnce žalobce na ústním jednání nepředložili ani po termínu nařízeného ústního jednání, ani v odvolání, ba ani k podané žalobě. Není tak zřejmé, jakým způsobem by mohl být žalobce postupem správního orgánu (tím, že ústní jednání bylo provedeno, aniž by správní orgán vyčkal doložení případného důvodu nepřítomnosti zmocněncem) zkrácen na svých právech.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti považuje soud postup správního orgánu, pokud jednal v nepřítomnosti stěžovatele, za postup v souladu s ustanovením § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

Pokud žalobce v žalobě namítá, že mu postupem správního orgánu bylo odňato právo vyjádřit se k prováděným důkazům a že mu bylo odepřeno poučení podle ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a o dalších právech, soud konstatuje, že možnost realizovat tato práva měl žalobce v rámci ústního jednání. Svým jednáním, resp. jednáním zmocněnce, který se k tomuto ústnímu jednání nedostavil bez prokázání důležitého důvodu, se však této možnosti sám vzdal.

Soud neshledal důvodnou ani námitku, že v popisu skutku je nedostatečně specifikováno místo spáchání přestupku. Ačkoli podle ust. § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat mimo jiné popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, soud je toho názoru, že správní orgán tomuto požadavku dostál. Žalobci lze přisvědčit v tom, že ve výroku rozhodnutí o přestupku je místo přestupku specifikováno toliko označením pozemní komunikace a obce, nelze však přehlédnout, že konkrétní místo měření rychlosti jednoznačně vyplývá ze záznamu ze silničního rychloměru (ze snímku č. 2091), kde je místo přestupku přesně specifikováno pomocí souřadnic GPS, a lze jej jednoduše určit i ze samotné fotografie. Pokud žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, soud má za to, že zde vyslovené závěry nejsou zcela aplikovatelné na nyní projednávanou věc. Zatímco v případě řešeném Nejvyšším správním soudem bylo přesné místo spáchání přestupku důležité z důvodu nejasného umístění dopravní značky označující konec obce, v daném případě nebylo nijak sporné, že by k měření rychlosti došlo na území obce. Soud nezpochybňuje, že na formulaci tzv. skutkových vět ve výrocích rozhodnutí ve věcech správního trestání jsou kladeny poměrně přísné požadavky. Jak konstatoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (sice ve vztahu k jiným správním deliktům, avšak tyto závěry jistě platí také v přestupkových věcech), „v rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (...) jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě“ (usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, ...). Hlavním důvody, pro něž judikatura vyžaduje, aby skutek byl ve výroku správního rozhodnutí ve věci správního trestání vymezen pokud možno co nejpřesněji, je vyloučení nebezpečí záměny skutku, a tím i opakovaného postihu za týž skutek (čímž by došlo k porušení zásady ne bis in idem), a současně umožnění posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za daný skutek. V nynější věci však byl skutek vymezen způsobem, že k ničemu takovému nemohlo dojít.

Nad rámec uvedeného soud považuje za zarážející, že žalobce na jedné straně namítá, že místo spáchání přestupku bylo vymezeno zcela nedostatečně, a na druhé straně namítá, že vozidlo žalobce bylo měřeno z nesprávného úhlu, přičemž vychází ze zcela konkrétního místa právě na základě fotografie pořízené silničním rychloměrem (viz níže).

K námitkám zpochybňujícím zjištěný skutkový stav, resp. provedené dokazování, soud konstatuje, že v nyní projednávané věci sloužily jako podklady pro napadené rozhodnutí především oznámení přestupku podané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie kraje Vysočina, Odboru služby dopravní policie, Oddělení silničního dohledu ze dne 2. 5. 2013, č. j. KRPJ-44631-3/PŘ-2013-160007; oznámení přestupku sepsané na místě z téhož dne, úřední záznam sepsaný službu konajícím policistou pprap. J. Š. o popisu dané události, záznam o přestupku, jehož součástí je fotografie vozidla žalobce, a z něhož vyplývá, že zachycenému vozidlu žalobce byla dne 2. 5. 2013 v 09:40:08 hod. naměřena v obci s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h rychlost jízdy 108 km/h, ověřovací list,

podle něhož silniční radarový rychloměr RAMER10 C výr. č. 12/0023 byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze.

Soud tedy zjistil, že měření bylo prováděno pomocí certifikovaného silničního rychloměru RAMER10 C výr. č. 12/0023, jehož funkčnost byla ověřena Autorizovaným metrologickým střediskem (s platností do 24. 2. 2014). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011–54, dostupném na www.nssoud.cz přitom dospěl k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy přestupce nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.

Proti těmto skutečnostem stojí tvrzení žalobce, že během měření obsluha nepostupovala v souladu s návodem k obsluze (vozidlo bylo měřeno z nesprávného úhlu), v důsledku čehož změřená rychlost neodpovídala reálné rychlosti pohybu měřeného vozidla. Žalobce se přitom odvolává na „odborný posudek“ zpracovaný Mgr. P. Š.

Srovná-li zdejší soud tvrzení žalobce s doklady, které o měření předložily správní orgány, nemůže dospět k jinému závěru, než že způsob měření a jeho výsledky v daném případě nevzbuzují žádné pochybnosti.

Předně je třeba zdůraznit, že tvrzení o nesprávnosti měření rychlosti opírající se o předmětný posudek žalobce neuplatnil v průběhu správního řízení a toto se objevuje poprvé až v řízení před soudem, což nasvědčuje jeho účelovosti. Je pravdou, že žalobce je oprávněn ve správním soudnictví uplatnit až v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62). Zároveň v řízení o takové žalobě platí ve správním soudnictví princip plné jurisdikce, když soudní řád správní s účinností od 1. 1. 2003 „*nejenže zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit skutkový stav, ze kterého vyšel správní orgán, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec ustavit nový skutkový stav a porovnat jej s užitou právní kvalifikací. Požadavek plné jurisdikce se tak zavádí jako obecný princip*“ (srov. Baxa, J. – Mazanec, M., *Reforma českého soudnictví*, Právní rádce, 2002, č. 1, s. 10). V případě žalob proti rozhodnutí o přestupku pak navíc ještě platí, že právo obviněného na obhajobu (§ 73 odst. 2 zákona o přestupcích) pojmově vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení, tedy že správní orgány musí v průběhu celého řízení v prvním stupni a také v odvolacím řízení připouštět důkazní návrhy obviněného, přičemž v přestupkovém řízení neplatí zásada koncentrace řízení. Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náležejí obviněnému po celou dobu řízení o přestupku: zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení (třeba řízení v prvním stupni), a takové omezení není možno dovodit ani z povahy věci (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). K tomuto závěru dospěla judikatura NSS s ohledem na právo na obhajobu a charakter přestupkového řízení jako řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). Nelze tedy paušálně

odmítat či kritizovat postup žalobce, který, obrazně řečeno, „nevystřelí municí“ svých námitek v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale použije ji až v žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu. Princip plné jurisdikce a neuplatnění zásady koncentrace v přestupkovém řízení však automaticky neznamena, že správní soudy jsou další, třetí instancí ve správním řízení, tj. v daném přestupkovém řízení. Nelze přehlédnout, že „*právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální a není pokračováním správního řízení*“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 6. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62). Není totiž cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu, když východiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí „*nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoli dominantní*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1As 32/2006-99, obdobně i rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009-91).

Především je však nutno konstatovat, že k žalobě přiložený „odborný posudek“ neobsahuje žádný relevantní podklad pro učinění závěru, že měření rychlosti bylo skutečně provedeno v rozporu s návodem k obsluze. I kdyby soud odhlédl od skutečnosti, že z posudku vůbec nevyplývá, v čem má spočívat jeho „odbornost“ (posudek nebyl zpracován žádným z evidovaných soudních znalců z oboru dopravy a nevyplývá z něj ani jiná odborná kvalifikace autora), která by mohla poukázat na jeho věrohodnost, posudek soud považuje za nepoužitelný z důvodu zavádějících a nic neprokazujících informací. Ačkoli zpracovatel posudku dospěl k závěru, že měřicí zařízení nepracovalo správně, neboť jeho GPS modul vrátil chybné údaje, a že úhel odklonu radarového svazku od osy měřeného vozidla neodpovídal návodu k obsluze, v důsledku čehož naměřená rychlost neodpovídala skutečné rychlosti měřeného vozidla, posudek neodkazuje na žádnou konkrétní pasáž návodu k obsluze, s níž měl být údajně postup zasahujících policistů v rozporu (samotný návod k obsluze navíc ani není mezi použitou literaturou či spisovým materiálem). Zcela zavádějící je rovněž samotný postup, z něhož autor posudku vycházel. Aniž by soud musel být odborně způsobilý k posouzení souladu provedeného měření s návodem k obsluze, je zřejmé, že na účinné zpochybnění výsledků měření (resp. úhlu, pod jakým bylo vozidlo měřeno) by musely být nepochybným způsobem identifikovány nosné údaje pro toto měření (tj. především přesné vzájemné pozice měřicího vozidla s rychloměrem a měřeného vozidla. Zpracovatel však polohu měřicího vozidla určoval jen na základě fotografie pořízené rychloměrem, a to tak, že „*v pravém dolním rohu fotografie jasně vidíme přerušovanou čáru a ztmavení asfaltu, které odpovídá, ve směru jízdy, konci zpevněného prostoru před domem č. p. 30*“ Souřadnice GPS naopak odkazují na počátek tohoto prostoru, nikoli na jeho konec. Na základě této argumentace dospěl zpracovatel k závěru, že zařízení v danou dobu nepracovalo správně. Soud má naproti tomu za to, že ze samotné pořízené fotografie nelze s jistotou určit, v jaké části zpevněného prostoru před domem č. p. 30 měřicí vozidlo stálo (zda na začátku, uprostřed nebo na jeho konci ve směru jízdy). Z posudku například není zřejmé, na základě čeho má zpracovatel za vyloučené, že ona údajná „přerušovaná čára“ na fotografii (ačkoli se podle názoru soudu stejně tak může jednat o čáru plnou, jen ne zcela zřetelnou, resp. částečně smazanou) se nenacházela rovněž na začátku onoho prostoru před domem č. p. 30, tj. v místě odpovídajícím uvedeným souřadnicím GPS. Autor posudku zjevně vycházel účelově z takové polohy měřicího vozidla, aby při ní byl úhel odklonu radarového svazku od osy měřeného

vozidla mimo toleranci přípustného odklonu v návodu k obsluze. Takovouto argumentaci však soud považuje za zcela absurdní.

S ohledem na shora uvedené soud považoval za nadbytečné žalobcem předkládaný posudek provádět jako důkaz, jelikož tento neobsahuje žádné skutečnosti, které by mohly vnést do řízení důvodné pochybnosti o zákonnosti provedeného měření rychlosti. Ze spisového materiálu naopak plynou dostatečné důkazy o tom, že žalobce dne 2. 5. 2013 v čase 09:40 hod. řídil motorové vozidlo na pozemní komunikaci v obci Nový Hubenov rychlostí nejméně o 54 km/h vyšší, než je nejvyšší dovolená rychlost, čímž se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu.

Soud má za to, že v daném případě byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž k důkazu o vině žalobce plně postačovaly shora zmíněné podklady. Jako zjevně nadbytečné by tak bylo provádění dokazování návodem k obsluze radarového rychloměru. Spisový materiál neindikoval nic, z čeho by se dalo usuzovat, že měření rychlosti vozidla žalobce neproběhlo korektně, a žalobce ostatně v průběhu správního řízení funkčnost radaru či jeho nesprávné nastavení nenamítal. Zjevně není smyslem přestupkového řízení, aby správní orgány prokazovaly, že policisté měřili rychlost v souladu s návodem k použití měřicího přístroje, když v řízení nevyvstala žádná konkrétní pochybnost, proč by tomu tak nemělo být. Žalobce nadto v žalobě nesprávně namítal nutnost opatření návodu k obsluze radarového rychloměru Ramer 7 CCD, ačkoli rychlost vozidla žalobce byla měřena rychloměrem typu RAMER 10 C.

Neobstojí ani námitka, že součástí spisového materiálu není protokol o proškolení osoby, která obsluhovala měřící zařízení. I kdyby policista obsluhoval měřící zařízení bez „proškolení“ k obsluze měřicího zařízení, tak to samo o sobě bez dalšího neznamená, že by k takové činnosti nebyl oprávněn. Příslušníkům Policie ČR patří dohled nad bezpečností silničního provozu, resp. nad tím, zda jsou na pozemních komunikacích, které jsou předmětem obecného užívání, dodržována zákonem stanovená pravidla jednání. K tomu jsou ze zákona oprávněni k měření, kdy bezpečnost silničního provozu je zájmem veřejným a právě zadokumentování přestupků ve fotodokumentaci a nepřetržitý kontakt policejní hlídky s vozidlem přestupce umožňuje spolehlivé zjištění pachatele a přestupku. Je tedy dle názoru soudu nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze zařízení jsou policisté oprávněni a proškoleni či nikoliv. To už je záležitostí policejních orgánů, aby ke službě, která má dbát na dodržování právních předpisů na veřejných komunikacích, bylo dohlíženo ze strany kvalifikovaně odpovědných policistů. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011 č. j. 7 As 18/2011-54, dostupný na www.nssoud.cz, dle kterého: „...*správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí.*“ S tímto závěrem se soud ztotožňuje a zastává jej i konstantní soudní judikatura (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012-26, dostupný na www.nssoud.cz).

Ze všech uvedených důvodů soud rozhodl tak, že žalobu žalobce ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. září 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně